

Arrest

nr. 181 096 van 23 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.L. BROCORENS *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u een soennitische pathaan van de stam Kokikhel (Afridi), afkomstig uit Jamrud, Khyber Agency, Fata. U zou heel uw leven in Jamrud gewoond hebben, geen onderwijs genoten hebben en gewerkt hebben als chauffeur. In 2005 zou u getrouwd zijn met uw huidige vrouw S., intussen zouden jullie samen vijf kinderen hebben. Ongeveer vijf maanden voor uw vertrek zou u op een dag op passagiers aan het wachten geweest zijn. Twee personen zouden u er gevraagd hebben hen te vervoeren en u onderweg verplicht hebben naar een kamp van de Taliban te rijden.

Bij aankomst in het kamp zouden ze u gedwongen hebben te blijven en deel te nemen aan de jihad. U zou gedurende vijf maanden bij hen in het kamp zijn gebleven en voor de Taliban als chauffeur in de

regio hebben moeten werken. Nadat u op een dag hartproblemen zou gekregen hebben, zou u van de Taliban toestemming hebben gekregen om naar uw dorp terug te keren, op voorwaarde weliswaar dat u na behandeling zou terugkeren. Na aankomst in uw dorp zou u echter meteen zijn ondergedoken en samen met een familielid uw reis zijn beginnen regelen.

Op 18 oktober 2015 zou u Pakistan verlaten hebben. U zou via Iran, Turkije, Griekenland, enkele u onbekende landen, Oostenrijk en Duitsland naar België gereisd zijn, waar u in december 2015 aangekomen zou zijn en op 4 januari 2016 asiel aanvraag.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een kopie van een Pakistaanse identiteitskaart neer.

Uw vrouw en kinderen zouden heden nog in Jamrud, Khyber Agency, Pakistan verblijven.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Ten eerste dient opgemerkt dat u uw **identiteit niet ontegensprekelijk kon aantonen**. U legde namelijk geen enkel origineel identiteitsbewijs neer en legde over dit gebrek bovendien stereotiepe en weinig geloofwaardige verklaringen af. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) al - zeer stereotiep- dat u uw originele identiteitskaart zou zijn kwijtgeraakt onderweg naar België, maar dat u niet wist niet waar precies. Daarnaast gaf u er nergens aan dat u over een kopie van uw identiteitskaart beschikte (zie DVZ Verklaring, pt.25). Op het gehoor op het CGVS wist u dan plots wel dat u dit origineel in Turkije zou zijn kwijtgespeeld. Uw uitleg hiervoor, als zou u eerst niet meer zeker geweest zijn, en het zich nadien wel opnieuw gerealiseerd had (zie CGVS1, p.4), kan maar weinig overtuigen. Verder legde u tijdens dit gehoor op het CGVS plots ook de kopie van een identiteitskaart neer. U verklaarde hierover dat u deze ook mee op zak zou hebben gehad onderweg naar België. Los van het feit dat het op zich al opmerkelijk is dat u deze beide zou meenemen op uw reis, alsook dat u uw kopie dan nog wel zou hebben en uw origineel toevallig verloren bent, legde u deze kopie eerder niet voor bij de DVZ. Gevraagd waarom u dat had nagelaten, antwoordde u slechts dat u dat u dit wel zou hebben gedaan (zie CGVS1, p.10). Ook deze uitleg overtuigt allerm minst. U werd er overigens van in het begin van uw asielprocedure op gewezen alle relevante documenten voor te leggen, in het bijzonder documenten die uw identiteit, nationaliteit en problemen kunnen staven.

Het feit dat u geen enkel origineel identiteitsbewijs aan de Belgische asielinstanties voorlegde en hierover weinig overtuigende verklaringen aflegde, doet vermoeden dat u deze bewust achterhoudt om de erin vervatte informatie te verbergen. De kopie van een Pakistaanse identiteitskaart die u wel voorlegde, heeft slechts een zeer geringe bewijswaarde. Vooreerst betreft het hier slechts een kopie, dewelke een geringe bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk na te maken zijn mits het nodige knippen plakwerk. Bovendien dient hier verwezen te worden naar informatie aan het dossier toegevoegd waaruit blijkt dat in Pakistan alle soorten documenten vervalst kunnen worden (zie blauwe map, doc1). Verder legde u geen enkel ander (origineel) stuk neer, waaruit een link naar deze identiteit verder zou kunnen blijken. Het CGVS heeft **aldus geen duidelijkheid over uw identiteit**, nochtans een essentieel element in elke asielaanvraag.

Ten tweede kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw bewering nog tot oktober 2015 in Pakistan geweest te zijn. Zo legde u om te beginnen geen enkel document neer dat u recent nog in Pakistan plaatst. Het enige document dat u voorlegt dateert immers van 2008. Hoewel u meer dan voldoende tijd werd geboden om onder meer uw **recente aanwezigheid in Pakistan** te staven, liet u na dit te doen. U liet optekenen in Pakistan (kort voor uw vertrek) medisch behandeld geweest te zijn, maar zou het document dat u daarbij had verkregen, zeer stereotiep, hebben moeten afgeven (zie CGVS1, p.11). U zou verder ook relatief recent vader geworden zijn in uw regio, maar legde ook daarvan geen enkel document neer. Daarnaast legde u geen enkele foto, geen enkel persoonlijk of familiedocument neer, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat u zich recent in Pakistan bevond. Opmerkelijk eveneens in dit verband is dat u er zo goed als nooit in slaagde op bepaalde gebeurtenissen de precieze datum te kleven, maar plots wel aangaf dat u op 18 oktober 2015 Pakistan zou hebben verlaten (zie CGVS1, p.7 & p.11; CGVS2, p.8). U wist zo onder meer niet wanneer u precies meegenomen zou zijn door de Taliban, wanneer u precies ziek werd of wanneer u door hen vrijgelaten werd. **Voorts** kon u, opmerkelijk genoeg, ook niet aangeven wie er 'political agent' in uw regio was (zie CGVS1, p.5).

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde illegale uitreis uit Pakistan in oktober 2015 verder ondermijnd door de vaststelling dat u niet kon aangeven waar u uw land precies zou verlaten hebben en de grens met Iran heeft overgestoken.

U kon ook geen enkele plaats onderweg binnen Pakistan noemen waarlangs u op deze reis zou gepasseerd zijn, hetgeen des te opmerkelijker is gezien u aangaf uw hele leven in Pakistan

als chauffeur te hebben gewerkt (zie CGVS1, p.8). U legde **verder** ook geen enkel begin van bewijs van deze reisweg neer. U slaagde er dus niet in uw illegale vertrek uit Pakistan in oktober 2015 aannemelijk te maken.

Ten derde dient er vastgesteld te worden dat er absoluut geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees voor vervolging. U legde immers uiterst vage, uiteenlopende en opmerkelijke verklaringen af over uw ontvoering en verplichte rekrutering door de Taliban.

Zo is de door u **geschetste gang van zaken** omtrent uw ontvoering en uw beweerde ontsnapping/vrijlating, **helemaal niet aannemelijk**. U verklaarde immers dat u door Taliban, na vijf maanden door hen vastgehouden te zijn, zomaar werd vrijgelaten. U zou daarbij de mogelijkheid geboden zijn, zelf én alleen, het kamp te verlaten en voor verzorging naar uw eigen stad terug te keren. De Taliban zou dit enkel toegelaten hebben op voorwaarde dat u hen beloofde na verzorging terug te zullen keren. Een dergelijke gang van zaken, waarbij de Taliban zich dermate naïef zou opstellen en enkel zou afgaan op het woord van een persoon die ze net maandenlang gegijzeld zouden hebben, is allerm minst aannemelijk. Dat ze u dan ook nog eens uw mobiele telefoon zouden meegeven bij uw vrijlating, maakt uw verhaal nog minder geloofwaardig. U werd hier door het CGVS op gewezen, maar kwam niet verder dan dat de Taliban misschien medelijden zouden gehad hebben met u (zie CGVS1, p.15). Opmerkelijk in dit verband is eveneens dat u zelf blijkbaar ook niet goed wist hoe u deze gebeurtenis eigenlijk moest noemen. U had het eerst over 'een ontsnapping', u verbeterde zich nadien naar 'een vrijlating' (zie CGVS1, p.10). **Daarnaast** is het ook weinig aannemelijk dat de Taliban u, als enige Afridi, zouden ontvoeren om dan te verplichten hen te vervoeren. U had immers aangegeven dat ze zelf over eigen auto's beschikten, daar toch al mee rondreden en er zich in hun kamp tientallen leden bevonden die toch niets deden (zie CGVS1, p.14).

De geloofwaardigheid van de door u ingeroepen problemen wordt nog **verder** ondermijnd door uw **uiterst vage en opmerkelijke verklaringen** over de vijf maanden die u doorbracht in gevangenschap. U werd gevraagd om te vertellen over deze periode, alsook over het kamp zelf en de mensen die het bevolkten, maar kon hier bijzonder weinig en allerm minst doorleefd over praten. Gevraagd het kamp zelf te beschrijven, kwam u niet verder dan dat het groot kamp was, een huis van modder eigenlijk, met vele kamers en veel taliban. Meer wist u er niet over te vertellen (zie CGVS1, p.12). Ook over uw eigen bezigheden in deze periode kwamen uw verklaringen allerm minst doorleefd over. U hield het erbij dat ze u gevraagd zouden hebben mee de jihad te voeren en u enkel hun orders opvolgde door hen van de ene naar de andere plaats te brengen. Gevraagd naar welke plaatsen u hen zoal bracht, kon u enkel Bazar Kasona aangeven, de andere plaatsen kende u niet. Ze zouden u dit nooit gezegd hebben, noch zou u er ooit naar gevraagd hebben. U had ook helemaal geen enkel idee waarom u hen precies naar die bepaalde plaatsen vervoerde of wat ze daar precies gingen doen (zie CGVS1, pp.12-13). Verder kon u zo goed als niets vertellen wat de taliban in dat kamp precies allemaal deden. U kwam niet verder dan dat ze gewoon de hele tijd zaten en relaxten, sigaretten en hashiesh rookten. Gevraagd of ze nog andere zaken deden, gaf u aan dat dit niet het geval was (zie CGVS, pp.14-15). Verder wist u ook niet wie de leider van het kamp was (zie CGVS, p.14). Gevraagd of de taliban in het kamp pashtouns waren, kon u dit slechts beamen. Opmerkelijk gezien de taalverschillen en de lange tijd die u met hen zou doorgebracht hebben, wist u ook niet aan te geven of ze Pakistaanse dan wel Afghaanse pashtouns waren (zie CGVS, p.17). Dat u over een periode en ervaring waarvan mag verwacht worden dat ze een diepe indruk op iemand moeten nagelaten hebben, zo weinig en allerm minst doorleefd kan vertellen, doet de geloofwaardigheid ervan verder teniet.

Voorts liet u nog enkele opmerkelijk uiteenlopende verklaringen optekenen in verband met uw ontvoerders/ontvoering. Zo had u in eerste instantie laten optekenen dat u door twee personen werd gevraagd om hen te vervoeren en pas bij aankomst in het kamp ontdekte dat ze van de Taliban waren en u (pas dan) verplicht werd er te blijven (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Op het CGVS verklaarde u dan weer dat ze u al sneller (eerst was het nog voor u de wagen startte, nadien was het onderweg) verteld zouden hebben dat ze u in bewaring namen of ontvoerden. Eveneens opmerkelijk in dit verband is het feit dat u aangaf dat uw ontvoerders er uitzagen als 'gewone mensen van de Taliban' (zie CGVS2, p.3). Dat u dan ook in eerste instantie had opgegeven pas bij aankomst in hun kamp door te hebben gehad dat het om Taliban ging, maakt het geheel van uw verklaringen nog minder geloofwaardig. Dat u over dergelijke essentiële elementen van uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegt, ondermijnt in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid ervan.

Dat u **ten slotte** verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Khyber- Pakhtunkwa, Baluchistan, Punjab , Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (Pck) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan. Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag. Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten gevisieerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA.

De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden

doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazaraminderheid in Quetta geïsoleerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2015 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio wordt dan ook bestempeld als de meest vreedzame in Pakistan. Er vonden wel enkele schendingen van het staakt-het-vuren plaats aan de Pakistaans-Indiase grens. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijken de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u geen duidelijkheid wenst te scheppen over uw identiteit en recente verblijfplaatsen in Pakistan of in het buitenland (daar enkele van uw familieleden in Koeweit en Saudi-Arabië werken, is het niet ondenkbaar dat u daar ook een tijdje verbleven heeft) gedurende de laatste jaren en daar u ongelooftwaardige verklaringen aflegt over uw recente problemen in Khyber Agency, kan het CGVS uw nood aan bescherming niet inschatten. Daar u wellicht al lang niet meer woonachtig was in uw regio van herkomst, is het aannemelijk dat u gedurende geruime tijd in staat was om elders, in Pakistan of in het buitenland, een leven op te bouwen.

Verder bent u een gezonde jongeman, die beschikte over de nodige financiële middelen en een welgestelde schoonfamilie en bent u voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent zich buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker “Medische documenten” en “Fotos”.

Ter zitting toont verzoeker een kleurenkopie van zijn identiteitskaart.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 september 2016 een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

Verzoeker bevestigt dat hij zijn identiteitskaart onderweg kwijtgeraakt is. Hij legt uit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat hij over een kopie beschikte *“omdat hij slechte raden van landgenoten had gevolgd, dat hij geen identiteitsdocumenten moest neerleggen, anders zou een verwijdering riskeren”*. Hij benadrukt dienaangaande *“dat het eerste gehoor bij de DVZ rechtstreeks na het aankomen in België zich gebeurd, meestal zonder raadpleging van een advocaat op voorhand”*, dat hij *“was in een kwetsbare situatie die inherent is aan zijn situatie van asielzoeker”*, dat hij een *“afhankelijkheid ten opzicht van landgenoten”* had en dat hij *“ongeletterd, ongeschoold”* is. Hij meent dat zijn identiteitskaart wel een begin van bewijs van zijn identiteit is *“samen met zijn overeenkomende verklaringen betreffende zijn identiteit, zijn stam, zijn familie en zijn activiteiten in Pakistan”*.

Waar in de bestreden beslissing niet geloofd wordt dat verzoeker tot oktober 2015 in Pakistan gebleven is, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal *“enkel verwijst naar het feit dat de eiser de “Political Agent” van zijn regio niet kent”*. Verzoeker stelt *“dat hij ongeschoold was en bijgevolg geen belang in die informatie had”* en dat *“de Protection Officer zou de kennissen van de eiser ondervragen met aangepaste vragen, verbonden met zijn dagelijkse leven als chauffeur”*. Hij wijst tevens op *“de moeilijkheid voor ongeletterd asielzoeker om datums te geven, indien deze datums geen mening voor hun hebben”*. Hij voegt bij zijn verzoekschrift documenten medische documenten en foto's om zijn verblijf in Pakistan te staven.

Verzoeker legt uit dat hij toestemming kreeg *“om naar dorp terug te keren omdat hij over medische problemen leden”* en dat hij hiervoor behandeld werd. Hij voegt hieraan toe dat hij *“tijdens zijn vijf maanden in dit kamp, voor deze Taliban heeft gewerkt, zonder problemen te veroorzaken, zelf als het onder dwang was”* en dat hij *“een leader van de Taliban, S.G., ontmoeten die uit hetzelfde dorp afkomstig was”*, waarmee hij over zijn vrijlating onderhandeld heeft. Hij stelt dat hij dit niet durfde uitleggen op het Commissariaat-generaal *“door schrik van wraak tegen zijn familie”*. Verzoeker geeft aan dat *“Indien hij deze engagement niet respecteerte, zou de Taliban hem gemakkelijk hebben terugvinden, in het bijzonder de leader van de Taliban die afkomstig uit zijn dorp was, zonder te verzinnen dat de eiser bereid zou zijn om zijn dorp en land te verlaten, en zijn familie achter te blijven.”*.

Verzoeker benadrukt *“dat hij ook ontvoerd werd om Jihad te maken, maar werd ondertussen ziek”*, dat hij dan gebruikt werd als chauffeur, en *“het feit dat sommigen Taliban hun eigen voertuig had, spreekt niet tegen het feit dat de eiser anderen moest vervoeren”*. Hij wijst op *“het EASO rapport, toegevoegd aan de administratieve dossier”* waaruit blijkt *“dat ontvoering een belangrijke activiteiten voor Taliban is (zie o.a. p. 18)”*. Hij herhaalt *“dat zijn dagelijkse leven weinig afwisselend was. Zijn bewegingen en acties werden strikt gecontroleerd, zonder echte bewegingsvrijheid”*, dat *“het leven van de Taliban niet zeer gevarieerd was, dat sommigen bleven zitten, relaxen, roken,...”*, dat hem *“uitdrukkelijk gevraagd (werd) om geen vraag te stellen, niet tussen te komen”* en dat hij over het kamp wél uitlegde *“hoe het verdeeld was, en met welke materiaal het opgebouwd was”*. Hij klaagt aan dat de commissaris-generaal zich beperkte *“aan algemene vragen (“kunt u mij het kamp vertellen”), zonder voorbeelden of meer gesloten vragen te stellen”*, terwijl verzoeker *“ongeletterd is en hij niet altijd besef was van wat van hem verwacht was, welke informatie of details hij kon geven”*.

Dat verzoeker geen asielaanvraag indiende in de andere Europese landen die hij doorreisde, wijt hij aan het feit dat hij door die landen slechts *“gepasseerd”* is en zich er nooit gevestigd heeft. Hij wijst erop dat hij in België wel meteen een asielaanvraag indiende.

Hij voegt bij zijn verzoekschrift nieuwe documenten *“om zijn identiteit, zijn verblijf in Pakistan en zijn relaas te staven”*. De medische documenten zouden *“dat hij begin oktober 2015, behandeld werd voor hartproblemen”* en *“zijn aanwezigheid in die regio in oktober 2015”* bewijzen, alsook *“zijn verklaringen dat hij door Taliban toegestaan werd om het kamp voorlopig te verlaten omwille van medische problemen”*. De foto's van hem en zijn familie werden, aldus verzoeker, *“in Pakistan genomen, voor zijn vertrek. Hij is er samen met zijn echtgenote en kinderen.”*.

Aangaande de subsidiaire bescherming voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing erkent dat de veiligheidssituatie in bepaalde regio van het land problematisch is, maar dat hij *“weigert niettemin dit in concreto te analyseren en te bepalen of de eiser in andere steden zich kan vaststellen”* omdat hij meent *“dat de eiser over zijn verblijfplaatsen niet duidelijk werd”*. Verzoeker stelt dat hij thans wel bewijzen neerlegt van zijn recent verblijf in Pakistan. Hij wijst er nog op dat *“de eiser is ongeletterd, hij beschikt niet over een belangrijke sociale netwerk en over capaciteit om naar een andere stad zich te vestigen”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker stelt bij een terugkeer naar Pakistan problemen te vrezen met de Taliban, die hem vijf maanden lang verplichtten om als chauffeur te werken voor hen. De Raad hecht echter geen geloof aan de verklaringen van verzoeker.

2.4. Vooreerst maakt hij zijn beweerde identiteit niet aannemelijk, gezien hij tot op heden heeft nagelaten een origineel identiteitsbewijs neer te leggen en tevens incoherente verklaringen aflegde over het verlies ervan, alsook over het bezitten van een kopie. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zijn originele identiteitskaart kwijtraakte onderweg naar België, maar dat hij

niet wist waar precies, en maakte hij geen melding van een kleurenkopie ervan (verklaring DVZ, vraag 25), terwijl hij op het Commissariaat-generaal plots aangaf zijn originele identiteitskaart in Turkije te hebben verloren, maar nog wel over een kopie te beschikken, die hij ook op zak had tijdens zijn vlucht (gehoor 15 juni 2016, p. 4).

2.5. De uitleg in het verzoekschrift dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat hij over een fotokopie beschikte *“omdat hij slechte raden van landgenoten had gevolgd, dat hij geen identiteitsdocumenten moest neerleggen, anders zou een verwijdering riskeren”, “dat het eerste gehoor bij de DVZ rechtstreeks na het aankomen in België zich gebeurd, meestal zonder raadpleging van een advocaat op voorhand”, dat hij “was in een kwetsbare situatie die inherent is aan zijn situatie van asielzoeker”, dat hij een “afhankelijkheid ten opzicht van landgenoten” had en dat hij “ongeletterd, ongeschoold” is, kan zijn wisselende en onvolledige verklaringen niet verschoonen, daar van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364). Dit klemmt temeer gezien bij het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken werd benadrukt: *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen. U moet zo mogelijk documenten voorleggen die uw identiteit, herkomst, reisweg en de door u aangehaalde feiten aantonen. U moet alle stukken die u in uw bezit hebt voorleggen. U mag geen documenten achterhouden. U moet zo mogelijk de originele documenten voorleggen. U moet al het mogelijke doen om stukken te bekomen.”* (zie vragenlijst DVZ, voorafgaand advies). Verzoeker heeft er dan ook zelf vrijwillig voor gekozen niet de waarheid te vertellen. Verzoeker beweerde op het Commissariaat-generaal overigens nog dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken wél gezegd zou hebben dat hij een kleurenkopie van zijn identiteitskaart had (gehoor 15 juni 2016, p. 10), wat een zoveelste versie van de feiten is. Verzoeker legt aldus manifest oneerlijke verklaringen af.*

2.6. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de identiteitskaart wel een begin van bewijs van zijn identiteit is *“samen met zijn overeenkomende verklaringen betreffende zijn identiteit, zijn stam, zijn familie en zijn activiteiten in Pakistan”*, wijst de Raad erop dat er geen bewijswaarde wordt gehecht aan de op het Commissariaat-generaal en ter zitting voorgelegde kleurenkopie omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat in Pakistan alle documenten vervalst (kunnen) worden. Indien verzoeker bij zijn aankomst onder druk stond van zijn landgenoten die hem aanraadden te liegen dan heeft hij in beroep geen enkel geldige reden op waarom hij alsnog de waarheid niet kan vertellen. Verzoekers algehele geloofwaardigheid is aangetast.

2.7. Ook verzoekers verklaringen over zijn problemen met de Taliban worden gekenmerkt door incoherente en onaannemelijke verklaringen. Zo verklaarde hij over zijn ontvoering enerzijds dat hij door twee personen werd gevraagd om hen te vervoeren en dat hij pas bij aankomst in het kamp ontdekte dat ze van de Taliban waren en hij dan verplicht werd er te blijven (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), maar stelde hij anderzijds dat de ontvoerders er uitzagen als *‘gewone mensen van de Taliban’* (gehoor 15 augustus 2016, p. 3) en dat ze hem, al tijdens de rit, verteld zouden hebben dat ze hem ontvoerden. Over het kamp zelf, over de mensen die het bevolkten en over zijn eigen bezigheden in deze periode bleef verzoeker vaag en oppervlakkig (gehoor 15 juni 2016, p. 12). Zo kon hij niet aangeven naar welke plaatsen, behalve Bazar Kasona, hij de taliban bracht, noch waarom hij hen naar die bepaalde plaatsen vervoerde of wat ze daar gingen doen (gehoor 15 juni 2016, p. 12-13), noch de activiteiten van de taliban in dat kamp (gehoor 15 juni 2016, p. 14-15), noch wie de leider van het kamp was (gehoor 15 juni 2016, p. 14), noch of de aanwezigen in het kamp Pakistaanse dan wel Afghaanse pashtouns waren (gehoor 15 juni 2016, p. 17). Verder is het geenszins aannemelijk dat verzoeker door de Taliban, na vijf maanden vastgehouden, zomaar werd vrijgelaten, en dat verzoeker voor verzorging het kamp kon verlaten en naar zijn eigen stad kon terugkeren, met zijn eigen mobiele telefoon, op voorwaarde dat hij na verzorging terug zou keren, louter omdat de Taliban misschien medelijden zouden gehad hebben met hem (gehoor 15 juni 2016, p. 15). Verzoekers asielrelaas is een aaneenschakeling van boute beweringen die bovendien ofwel vaag en onwetend zijn, of wel tegenstrijdig zijn.

2.8. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van boute beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande vaststellingen kunnen weerleggen.

2.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog wijst op *“het EASO rapport, toegevoegd aan de administratieve dossier”* waaruit blijkt *“dat ontvoering een belangrijke activiteiten voor Taliban is (zie o.a. p. 18)”*, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier - gelet op het voorgaande - in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.10. Dat verzoeker geen vrees voor vervolging koestert ten aanzien van zijn land van herkomst wordt bevestigd door de vaststelling dat verzoeker volgens zijn eigen verklaringen ongeveer 10 dagen in Turkije verbleef alvorens via *“verschillende landen”* België te bereiken (verklaring DVZ, vraag 31), maar in geen van deze landen asiel aanvraagde. Dat hij door die landen slechts *“gepasseerd”* is en zich er nooit gevestigd heeft, doet geen afbreuk aan het feit dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker de kans had om in verschillende Europese landen asiel aan te vragen, maar dit heeft nagelaten, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht en relateert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

2.11. De bij het verzoekschrift gevoegde medische documenten - waaruit zou blijken *“dat hij begin oktober 2015, behandeld werd voor hartproblemen”* en *“dat hij door Taliban toegestaan werd om het kamp voorlopig te verlaten omwille van medische problemen”* - zijn slechts fotokopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). De foto's van hem en zijn familie doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, temeer gezien hieruit niet met zekerheid kan blijken dat deze foto's *“in Pakistan genomen (werden), voor zijn vertrek”*. Verzoeker blijkt naar België te komen met medische problemen die geen uitstaans hebben met de Taliban of zijn asielrelaas.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, maar dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa.

2.15. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Khyber- Pakhtunkwa, Baluchistan, Punjab , Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (Pck) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling

in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag. Uit deze informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten gevisieerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiiitische Hazaraminderheid in Quetta gevisieerd werd.

Uit voornoemde informatie blijkt tevens dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2015 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio wordt dan ook bestempeld als de meest vreedzame in Pakistan. Er vonden wel enkele schendingen van het staakt-het-vuren plaats aan de Pakistaans-Indiase grens. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Aldus stelt de Raad vast dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.16. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt verder dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Tevens blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

2.17. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kan van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“de eiser is ongeletterd, hij beschikt niet over een belangrijke sociale netwerk en over capaciteit om naar een andere stad zich te vestigen”*, wijst de Raad erop dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij een jongeman is, die beschikte over de nodige financiële middelen en een welgestelde schoonfamilie en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. Bovendien beweert verzoeker thans in zijn verzoekschrift dat hij in het Taliban-kamp *“een leader van de Taliban, S.G., ontmoeten die uit hetzelfde dorp afkomstig was”*, waarmee hij over zijn vrijlating onderhandeld heeft, wat - indien waarachtig - toch zou wijzen op durf en zelfredzaamheid, ook in moeilijke omstandigheden. Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is zich buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

2.18. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.19. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.20. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK